

ĐƯỢC VÀ MẤT

Phụ nữ thường được ví như những bông *hoa*, và người ta thường nói không đánh phụ nữ dù chỉ một cành *hoa*. Lý thuyết là vậy nhưng thực tế ra sao? Tìm hiểu sâu hơn sẽ có nhiều điều dí dỏm, cay đắng.

Hoa nở rồi lại tàn, qui luật chung của cuộc sống, *hoa* mọc trong đầm lầy mà vẫn tỏa hương thơm là *hoa* sen. Thế nhưng ngày nay, *hoa* biết nói không biết số phận đi về đâu! Khi *hoa* vào thời xuân sắc, trăm bướm kéo nhau đến, *hoa* quyến rũ hay tỏa hương thơm để được một anh bướm hút mật ngọt. Thời con gái, phụ nữ được nhiều anh chàng theo đuổi do một ít duyên thâm. Cứ thế, làm dáng vẻ càng thu hút quyến rũ người khác phái càng cao giá. Rồi chọn lựa và sàng lọc, cuối cùng thì có một anh rước về, may thì gần nhà, cùng xóm, cùng lớp, cùng trường, cùng sở. Còn xa hơn thì cả vài trăm cây số hay vạn dặm đường xa, qua mấy đại dương. Rồi xa gia đình Cha Mẹ, người đã cùng chung một mái nhà hàng chục năm để sống chung kẻ xa lạ làm tám chồng, nếu may mắn được ông chồng tri kỷ, con nhà giàu học giỏi đẹp trai. Kém may mắn hơn chút, cũng tám chồng ấy nhưng nghèo hơn, chẳng hiểu chút nào tính tình đối phương, vì khác Cha khác Mẹ khác giòng họ, và chỉ có một tài vật, hay một nụ cười duyên, hàm răng khênh, gương mặt chữ điền, dáng đi oai nghiêm, có chút khôi hài, trông giống thần tượng nào đó vv, thế là làm xao xuyến lòng nàng,

hy sinh cả đời vì điểm ấy, rồi nàng cuốn gói theo chàng về dinh xa lơ xa lắc, rồi cùng chàng đi đến tận phương trời xa đi đến cùng trời cuối đất thề non hẹn biển, tương lai mù mịt, để sau đó được làm vợ, lên chức làm mẹ, rồi chịu đựng nhiều cay đắng và mang tiếng là ‘hồ dữ’ làm đấng nam nhi phải phục tùng răm rắp. *Xuất giá tòng phu* trong tam tòng tứ đức, nhưng ngày nay phải đổi thành *tại gia tòng phụ*.

Ông bà ta ngày xưa, thì chịu đựng dài lâu hơn, do hoàn cảnh xã hội thời bấy giờ, không có nhiều chọn lựa cho phụ nữ về cuộc sống, trình độ văn hóa vv. Dù chồng có hai ba vợ, con đàn cháu lũ cũng chấp nhận, không than trách, nếu có thì chỉ giữ kín trong lòng, khóc thầm trong những đêm không chung chăn gối. Chồng có giữ tiền riêng cho ai đó cũng không dám lên tiếng oán trách, vì tài chính chủ yếu là do chị cả

nắm hết, nếu chịu kiếp chồng chung. Nhưng ông bà ta vẫn sống cả đời bên nhau con cháu đầy đàn. Không như ngày nay, nhiều gia đình đã hạn chế con đàn cháu đống, tài chính mạnh ai nấy giữ, thế là ai cũng có quyền riêng của mình, *được voi đòi tiên* như ông bà ta thường nói. Nàng có quyền của

nàng vì đã có hậu thuẫn về tài chính, chàng cũng thế, có cơ hội không ai kiểm soát ngân sách của mình, muốn gì được nấy. Tiền có thoát ra cửa hông nàng cũng chẳng biết. Nàng cứ làm việc vất vả, lo việc trong ngoài, chẳng quan tâm chồng mình, thế rồi, nàng lại mất đi tuổi thanh xuân, già cỗi, hương sắc tàn phai theo năm tháng, sự dịu dàng cũng mất đi, ban đầu còn gọi nhau anh và em, sau đó thì tôi và bà, rồi ông và tôi. Rồi chồng lại chê trách '*em không đẹp như ngày xưa*', hay mập quá, ốm quá, nhăn nhoe quá, và nghe lời ngon ngọt của ai đó hay ngàn lý do khác, thế là lại chịu cảnh đau lòng, cắn răng chịu đựng xa nhau, thiên đường sụp đổ.

Được và mất, đủ hay thiếu, không ai xác định được chính xác trong đời sống vợ chồng. Thế nhưng nếu biết cho là đủ và hài lòng với thực tại, vui vẻ với nó, tuổi xuân luôn rạng rỡ trên môi ta, thì tương lai sẽ chẳng có sự đổ vỡ đánh mất thiên đường mong manh trong chúng ta, thì chúng ta sẽ chiến thắng sự ích kỷ và sẽ *được* mà không *mất* và thiên đường mong manh kia sẽ trở nên vững chắc.

*"Có vấp ngã mắt mới nhìn sáng suốt,
Có đau thương lòng mới cứng rắn hơn
Có căng như một sợi dây đàn
Mới tạo được những âm thanh huyền diệu..." (Sưu tầm)*

Nguyễn Thị Tuyết- May 2011, Brussels